Charlotte

Der was ais n laif luddek beerke.
Zai haitte Charlotte.
Heur vèltje was bedekt mit laange zaachte hoarkes.
Zai haar heur kopke aaltied n beetje schuuns en din keken heur oogkes joe zo laif aan.
Kinderkes en ook grote minsen wollen heur doarom geern aaien en n pooske vaastholden.
As kinderkes sumtieds n beetje of meschain wel veul verdrait haren, din wol Charlotte geern bie heur wezen en heur troosten mit heur zaachte liefke.
Mor nou haar Charlotte zulf ook verdrait en nou wol ze zulf geern troost worden.
Woarom was Charlotte nou zo verdraiteg?
Dat kwam zo.
Charlotte was moakt deur Rieneke, op naaimesien.
Ondertied mesien snorde en der aal meer van Charlotte te zain kwam, haar Rieneke mit heur proat en laidjes veur heur zongen.
Rieneke haar n mooie stem em heur laidjes gingen aaltied over dingen doar minsen blied van worden.
Dou t waark op mesien kloar was, haar Rieneke t buukje van Charlotte en ook heur baintjes en handjes volstopt mit lutje korrelkes van dij gevolgen zai mooi bewegen kon.
Charlotte hil hail veul van Rieneke, zai was ja heur moeke.
Mor dou zai aal n pooske kloar was en zaag dat Rieneke nog veul meer beerkes aan t moaken was, wuir ze n beetje baang, woar mozzen aal dij beerkes blieven?
Op n daag kon zai heur nait laanger stilholden en mit n bibbernd stemke vroug zai aan Rieneke: “kin ik aaltied wel bie die blieven Rieneke?”.
Rieneke zaag troantjes in Charlotte’s oogkes.
Zai keek heur bezörgd aan, pakte baaide handjes vaast en zee: “laive Charlotte, doe gaaist allain mor noar ain dij krekt zo veul van die holden zel as ik dou, is dat goud?”.
Charlotte kon weer n beetje lagen mor zai zee niks, hier mos zai eerst goud over noadinken, om reden zai haar wel begrepen dat zai nait aaltied bie Rieneke blieven kon.
Op n daag was ter feest in hoes, der waren veul minsen en zai keken apmoal mit grote ogen noar dat laive beerke.
Charlotte bleef stil op heur steeke zitten en docht: “zol der tussen dizze minsen meschain ain wezen dij mien nije moeke worden wil?”.
Zai wuir n beetje sloaperg en dee eefkes heur oogkes dicht.
Zai wuir verschrikt wakker dou ze vernam dat ter ain noast heur zitten kwam.
Dat was Anouk, dij aibels veul op Rieneke leek, zai haar zulfde vrundelke ogen en stem.
“Ik heb heurd”, zee Anouk, “dastoe t alerlaifst bie Rieneke blieven wilst, mor dat zukswat nait kin om reden Rieneke te veul beerkes het om van te holden, mor dastoe zo laif bist dat Rieneke die allain mor mitgeven wil aan ain dij ook veul van die holden wil”.
“Joa”, bibberde Charlotte.
Anouk sloug heur aarms om t liefke van Charlotte,
“Stil mor”, zee zai, “ik heb n mooi hoes mit kinderkes dij vaast hail blied wezen zellen astoe bie ons wonen komst,
wilstoe t pebaaiern?”.
Charlotte zee “joa” en zai ging mit Anouk noar hoes.
Nog n pooske haar zai wènst noar Rieneke, mor Anouk en heur kinderkes waren zo laif veur heur dat zai zok doar haildaal thoes vuilen kon.
Mor hou old ze ook wuir, ze zol nooit dij mooie laidjes van Rieneke vergeten.

Dij haren moakt dat zai zo’n blied beerke worden was.

Auteur: Aukje Tillema